

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Fasti Mariani

Brunner, Andreas

Antverpiæ, M.D.C XXX III.

October.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70962)

O C T O B E R.

S. NICETIVS EP. 1. Octobris.

NICETIVM prius calum ad Sacerdotium, quàm Pont. destinavit, quando natus jam tunc Sacerdotale capitis decus coronam gestare visus est. Hanc amplius deinde infula Trevirensis exornavit, quam ubi illi Theodoricus rex decrevit, nescio quid grave cervici suæ tertium incumbere sensit; credo ut cum illo scirent omnes Pontifices, Infulam non tam ornamentum capitis quàm onus esse. Sed onus hoc pares humeros in NICETIO invenit & contra Reges etiã fortes. Et evenit, ut cum aulae asseclas à sacris prohibitos templo Theodobertus rex nollet excedere, homo à dæmone infessus uti virtutum NICETII, ita scelerum regis longum catalogum palam recitaret, ut jam Rex non illos modò, sed omnes omnino exesse templo perciperet. Cesserunt igitur illi ex ade sacra, mox dæmon ex homine etiam. Sed & in ipsos reges non semel fulmen sacrum vibravit, neque exilio neque adeò morte intentatã absterritus. At urbis servatorem & civium esse tunc patuit, quando grassante gravi lue mali genii illas voces auditi sunt loqui: facessite hinc focii, quando pro urbis alterã

M m 2   portã

portâ D. Eucharius, pro alterâ D. Maximinus, pro totâ urbe medius NICE-
TIVS excubat. Quid? quod Christus
è turri conspicuus spectacula fecit NI-
CETIO, & in scenam omnes ordine
Gallorum reges produxit. Quid spe-
ctatorem tunc fecisse NICEATIVM
credis? ego uti in Tragicocomœdiâ fieri
assolet, nunc risum, nunc lacrimas cre-
do dedisse. *Ex Surio.*

S. B A V O C O N F. 1. OCTobris.

Aliam aulam B A V O cum conjun-
ge, aliam hâc demortuâ habitavit.
Illa talis erat, qualem vetus nobilitas
& è principe Francorum sanguine ori-
go commendabat; hæc qualem calum
laudat, quercus primò cava, mox cella
hoc augustior quò angustior. Sed si il-
lam priorem plures homines, hanc ul-
timam plures Angeli frequentarunt.
Auriga verò, qui ad hujus ædificium
lapides convehebat, quas diras B A
V O N I imprecatus est, ipse sensit, cum
à dæmone ex equo, à rotis equorumq;
calcibus vitâ ejectus est. Sed B A V O
ut sanctè se vindicaret, vitam reddidit.
Interea evenit ut in servulum offende-
ret, quem olim in alienam servitutem
vendiderat. Veniam igitur oraturus
supplex dominus mancipii pedes pre-
hendit. Nec prius expiatâ hanc noxam
credidit, quàm domini tergum serviles
manus

manus virgis immaniter lacerassent. Addidit alterum ipse supplicium compedes, quibus lubens volens libertatem sibi ademit. Ita ligatus vicit tamen quoties cum dæmone fuit (& sæpè fuit) pugnandum. Victorem coronavit crux celo delapsa, & caput multo splendore ambiens, quam ille ita salutavit: *Agnosco gloriosa militie mea signa.* Morienti Angeli, imò Christus præsto fuit. Certè suprema verba **BAVONIS** illa feruntur: *Christo adventanti quid nisi obviam exis anima? Ex Surio.*

B. FRANCISCVS BORGIA C.

1. Octobris.

Non prius **FRANCISCVS** patrem naut matrè quàm **IESVM** & **MARIAM** balbutiens salutavit. Puer vel facientem vel dicentem Sacerdotem æmulatus est. Iuvenis gynæceum non nisi cilicio armatus adit, reputans se toties hosti loqui, quoties fœminæ. Iam **Gandiæ Dux** & **Gothalanæ Prorex**, pervetustum familiæ morem annum patronum fortiendi in menstruum vertit, eumque in Societatem postea, & Marianos cœtus invexit; ipse tunc patroni die pauperes mensæ suæ minister adhibuit. At verò cum illud formæ miraculum (**Isabellam Augustam**) in Sandapilâ attentius considerasset, honorum titulos ut certissima

M m 3 mor

mortis spolia ultrò abjecit, & in Societatem IESV (cui universæ deinde præfuit) se abdidit, dicere abhinc solitus, tum vivere se cœpisse, cum desisset Ihabella. Corpus tam durè habuit, ut duplicari jam & indumenta & cutis possent. Ad Purpuram non semel oblatam tam erubuit, ut alii ad hujus repulsam solent. MARIÆ, quam D. Lucas depinxit, effigiem primus æri incisam spargi per omnem orbem curavit. Hanc cum aspiciebat, *Mihi, aiebat, Virgo huius onus gessit, mihi lac MATRIS, mihi FILII bullit sanguis.* In vitam suam inquisivit horis singulis, reum ad Sacerdotis pedes bis quotidie se egit, quin neque voce neque literis alium lequàm *Franciscum peccatorem* prætulit. Sed talem peccatorem anno M. DC. XXIV. Urbanus VIII. Pont. Beatum dixit. *Ex vitâ.*

S. LEODEGARIUS EP. M.

2. Octobris.

Nemo pulchrius in hostem suum, quàm Pont. Augustodunensis LEODEGARIUS movit, ut qui huic cum sacris è templo signis obvius ivit, victoriam rarus sub his vinci. Captus itaque tunc demum Christianâ se libertate potitum credidit. Carcerum tenebris additus igne è celo missio respenderit. Oculis orbatus primùm Martyrenam

rem se esse vidit. Nudipes per testas & aspera saxorum fragmina iussus ambulare, currere etiam ad tam optatam metam gestiit. Labiis & linguâ multatus, sine labiis tamen & linguâ facundus ad concionem dixit. Casus denique securi in novos animos surrexit, horamque totam victor post mortem stetit, nec nisi à spiculatore impulsus cecidit. At non tam felici morte cædis auctores defuncti sunt. Nam & carnifex, de quo dixeramus, à malo genio correptus in vindices flammæ se ipsum immisit, mox in majores alias mittendus; & qui eadem imperaverat, Ebroinus Regiæ aulæ præfectus, gladio, quem in innocentem strinxerat, ipse nocens occubuit; & demum, qui tumultum martyris impiè calcavit, Divumq; sine miraculis injuriosè compellavit, in ipso vestigio, moriendo mendacem se falsus est, & jam miracula patrare LEODEGARIVM si non aliis, certè sibi credit. *Ex Sur.*

S. IOANNES CHVZVBITA
CONF. 3. Octobris.

Non aliud aliùs in hostem infernum vulnus descendit, quàm quod à demissi animi dextrâ venit. Miseras ad IOANNEM CHVZVBITAM Anachoretum alter Anachoretas Ananias nescio quem à malo genio inessum.

M m 4 Hunc

2. OCT.
n Socie-
de præ-
solitus,
isset Ita-
ur du-
tis pos-
blatam
epulsam
cas de-
incisam
it. Hanc
Virgo hoc
S, mis
n suam
ad Sa-
se egit,
alium se
prætulit.
M. DC.
eatum

P. M.

sum,
s LEO-
nic cum
ivit, vi-
tus ita-
e liber-
m tene-
resplen-
Marty-
rem

Hunc vix ita noster compellavit : (Eja
cedere impure te hospitio nō tuo, non
ego sed Ananias jubet) cū verba hæc
plena animi demissioris jam dudum
exosus fugit ocyus hostis superbus. Et
pepererat fama miraculi hujus IOAN-
NI Pontificatum Cæsariensem. Ille ta-
men mox iterum urbem cum silvis suis
mutavit, ingens onus infulam se abje-
cisse existimans. Secutus Divum rusti-
cellus filium itidem ab orco agitatum
in sportâ è tecto suspendit, & ecce ar-
rogans iterum pulsus est inquilinus.
Ergo igitur, ut ultum hic iret dolorem
suum, IOANNEM præcipitè è monte
egit. Sed qui caderet humi semper re-
pens animus? risit scilicet veteratorem
altiùs longè olim cadentem. Porrò sub
ultimos vitæ annos, cū IOANNEM
cupido cepisset Martiani viri integerri-
mi visendi, nec tamen ob catenam, quâ
se ipse ad carcerem suum beatum dam-
naverat, egredi antro posset; eodem
tempore Martianus ipse inter famulas
calitum manus delatus adfuit; quo
abeunte, cū animo suspicio præstigia-
rum suboriretur, altero miraculo ruptæ
compedes facultatè dedere specu pro-
deundi, iterumque Martiano loquen-
di. Ad extremum carnis etiam vincula
exiit anno suprâ quingentesimum, vi-
gesimo secundo, *Ex Menæis.*

S. FRAN-

S. FRANCISCVS C. 4. Octobris.

Hic vir, hic, FRANCISCVS est, san-
 ctioris spes altera Romę & qui unã
 cum altero Atlante Dominico lapsu-
 rum orbem firmavit. Mercator adhuc
 fœnus facere etiam apud pauperes sci-
 vit, neque unquam pluris vendidit sua,
 quam cum gratis dedit. Evocatus in
 somno ad arma cruce insignita cum
 novam militiæ tesseram non agnosce-
 ret, ab ipso Crucifixo est edoctus. Du-
 cem itaque nudum Christum secutus,
 primam pugnam (uti fere amat fieri
 in hoc sacro bello) cum patre habuit.
 Et vicit avaritiem paternam, cum non
 tantum omnibus bonis, sed etiam ve-
 stibus se coram Antifite exuit, illis ver-
 bis hostem prosternens: *Patrem hæcenus*
te dixeram. Nunc denique nihil intercedit,
quin verius dicam, Pater noster qui es in
cælis. Quis credat? Sic nudus tum de-
nique armatum se probè credidit, &
scriptis sociis orbem expugnavit, ex-
pugnatum, si agnosceimus, paupertate
suã ditavit. Porro animi candorem in
viro, scis Lector, nives probarunt, in
quas se abiecit, & miratã puritatem
sunt undã, quibus calorem improbum
mersit. De animi ejus submissione quid
dicam, & quo DEVM ardebat amore?
Seraphinis à cælo sociatus, & in sede
Angeli, quem superbia inde exturbã-

rat, locandus, ultimum se mortalium
sed inter sceleratos principem dixit,
Mariæ addictum fuisse ille non dubita-
bit, qui noverit, quæ gaudia in ejus æde
(de Portiunculâ dixerunt) abstulit. Sed
frustrâ sum. Herculem ego in hâc digi-
tali tabellâ non pingo. Vin' compen-
dium lector viri? Totum Christum in
Francisco videbis, si vulnera ejus in-
spicies. *Ex D. Bonav.*

S. THERESA V. 4. Octobris.

Quid, heu! quid cum prætextatis
verbis tibi prætextata malè turba?
disce, eja infantia rectè vel ab infante
THERESA fari. *In æternum! in æter-
num! in æternum!* ah quoties balbu-
riens clamitavit. Nos scilicet puerilem
senectam, non senem æternitatem in
animo & linguâ gerimus, disertissimi
infantes. At THERESA parvula cum
parvulo fratre domo paternâ aufugit,
ad Mauros abitura & brevi morte lon-
gam æternitatem auspiciatura. Vivere
tamen Deus illam, & ut viveret, quæ
ferè mors est liberorum, mori matrem
voluit. Illa Matrem vicariam celo MA-
RIAM advocavit, nunquàm abhinc
orba futura. MARIA porro filia suæ
sponsum Filium conciliavit, quando
ex sanctioribus amoribus Seraphinus
ales cor THERESÆ terebravit. Ipse
amor hominum Christus, quò certius
illam

illam sauciaret, sua vulnera dilectæ impressit, occulta tamen, ut ferè solet, amor. Adfuit deinde saxe sponsæ, nunc cruce pro more chlamydatas, nunc spineâ, quæ illum maximè decet, corollâ ornatus, nunc qualis mortem triumphavit, conspicuus. Arrha ab eodem data gemmæ quaternæ & pendula è Rosario Cruci additæ, Dos vero omne cælum: cuius opes cum quandoque THERESÆ CHRISTVS ostentasset, *viden'*, aiebat, (tute tibi lector dictum puta) *quantis se bonis peccatores spoliunt?* Sed & veste nuptiali cum Ordinem, quem Carmelitarum dicimus, restauraret, Virgo MATER & VIRGINIS SPONSVS IOSEPHVS cælo allatâ exornarunt, ut nihil jam ad nuptias deesset, nisi quæ facem præferret, anno M. D. LXXXII. mors beata. *Ex vita.*

S. MEINVLPHVS C. 5. *Octob.*

Vix MEINVLPHVS illa Christi verba audierat: *Vulpes foveas habent & volucres cæli nidos, Filius autem hominis non habet ubi caput reclinet,* cum apud se constituit non solum Christo locum in animo suo facere (ubi enim ille libentius nidularetur?) sed & templum ponere. Circumspicienti aream, delapsa cælo in silvas lux & cervas inter Crucem cornu præferens cervus signavit. Eo igitur in loco Deo & virgi-

virginibus sacris domicilium, sibi tumulum struxit, cui cum mortuus inferendus esset, ecce magnam VIRGINE volente, tam diu vitæ restitutus est, dum res templi & coenobij componeret. Multo post apertus suam sponte tumulus cymbalum ostendit, quo divus in sacris Minister uti solitus erat. Hoc deinceps, quoties virgo ex asceterio moritura erat, sonitu suo mortis insidias detexit. Ipse Divus bis visus in somnis, bis è vitiorum veterno excitare clientem, qui à cubiculis illi fuerat, laboravit. Sed ille in utramque aurem dormivit. Ergo tertium adest, & multis objurgans, quod mortis aeternæ reus dormiret tam altum, visionis non vanæ argumenta vaticinatur. Hic demum expectatus alter & barbam sibi evulsam sentiens credere mœnenti, respicere, ad templum MEINVLPHI properare, & cum illic rudis antè & nec primis literis tinctus subito Latinæ linguæ peritiam accepisset, aræ ministris vel idè se facilius sociare, quod attoufus jam à somno esset. *Ex Sur.*

S. BRVNO C. 6. Octobris.

QVO tempore D. BRVNO Lutetia Parisiorum ingeniū bonis artibus excoluit, vir è vitâ excessit princeps inter literatos, quiq̃ virtutis existimationē longè maximam post se reliquit. Sed

Sed eheu! quantū aberratis mali iudices hominum oculi! Dum iusta persolvuntur, ad illā canentis vocem: *Responde mihi*, ecce tibi è capulo se defunctus tollit, & cum gemitu, *Iusto*, inquit, *Dei iudicio accusatus sum*; mox postridie, *Iusto*, exclamat, *Dei iudicio iudicatus sum*; demùm tertio die tertiu è feretro fulmè auditur, *Iusto Dei iudicio condemnatus sum*. Enimverò plus quàm tragica hæc catastrophe omnes movit; at BRVNONEM eò permovet, ut non modò umbram hanc hominis, sed ipsos etiam homines fugeret. Atque hinc illa sanctissimi viri & omnium, qui Ducè hunc sequuntur, frequens in silvas fuga, hinc illud in omnibus lugubre silentiū, ille pallidus in vultu color, ut interfuisse tristi spectaculo in BRVNONE omnes posteros credas. Sed benè morū candidissimorū cygni homines fugiunt cum Superis acturi, benè nunc tacèt, cantantur tunc, cū flebunt alii morituri. Iam ipsa *Dei Mater* æternā illis tutelam adpromisit, si illi, quod diurnum VIRGINIS officiu dicimus, quotidie persolvāt. Pulchra profectò cōditio, & quā meritò ambiant tam pulchrè candidati. Quid illud? quòd Numè fugā è mundo BRVNONIS sociorumq; VI. totidem S. Hugoni stellis significavit? Nempe, numerum stellarum augent, quotquot ad BRVNONIS partes accedunt. *Ex Surio.*

S.MA-

S. MARIA DE VICTORIA,
7. Octobris.

IO ! hodie, io ! clama, triumphe! quis-
quis VIRGINI faves VICTRICI.
Agebatur annus post VIRGINEM pa-
rientem supra millesimum & quingen-
tesimū septuagesimus primus, quando
Pius V. Pont. Max. contra Turcarū vim
metumque belli societate cum Hispa-
niarum Rege & Venetorum Republica
feliciter inuit. Adornata itaq; classis est,
& Ioanne Austrio Duce hosti plenis
velis ac animis obviam est itum. Mox
nostris triduo jejuniis & Sacramentis
Ecclesie probe munitis, classicum DEL
& MARIE nomen cecinere; tunc vero
omnibus viribus certatum est, eo ipso
tempore, quo, quas Rosarii vocant So-
dalitates, de more supplicationes ad
castissima VIRGINIS pulvinaria per
totum orbem instituunt. Nec frustra.
Stetit nostrā ex parte ACIES ORDI-
NATA, & cum hac nobis etiam venti
militarunt. Proinde horarū quatuor nec
amplius spatio parta memorabilis ad
posterorū victoria est. Casa etenim cum
ipso Duce suo barbarorū millia triginta,
in libertate Christiani asserti ter mille,
quadringenti octoginta & sex. Naves
captæ nonaginta supra centum. Octo-
ginta vel flāmis vel vudis haustæ, fugā
non nisi XX. elapsis, Tormenta in præ-
dam

dam cessere majora sedecim supra centum, minora verò ducēta, quinquaginta & sex. Atque hoc est, quod Opt. Pont. de victoriā divinitus edoctus triumphū VIRGINI decrevit, quotannis iterandum, quodq; non pauci è victore exercitu hostilia spolia ex voto ad Arā Laurentanam suspenderit. Fatale nimirum LVNÆ est ad VIRGINIS pedes abjici. Ex Io. Gab. in vitā Pii V. & Pet. Spin.

S. GEROLDVS M. 7. Octobris.

GEROLDVS à puero pietatem Ducem secutus facile ad ipsa adyta virtutis penetravit, multas tamen identidem pro castitate pugnas pugnavit, vincendus, nisi aliis armis, quàm nunc amat adolescentia, usus fuisset. Nimirum hodie nativā in galeā suā tam molliter cristata frons ictus Cupidinis eludet? in thorace tam vulnerato non minùs lacer animus tela improba repellet? tot vincula etsi serica, vincula tamen, fugam in hâc luctâ tam laudatam promovebunt scilicet? Aliter GEROLDVS noster pugnavit. Ille fame hostem obsidere, ille animum precibus, pectus cilicio, manum flagello obarmare, toties victor, quoties cæsus, & aversis vulneribus nobilior, quàm adversis Romanus: quæ ille tunc potissimum non horruit, cum interpias commentationes cæsum Ducem

ob

ob oculos Christum posuit. Has victorias cum per Hispanias & Italias circumtulisset, jamque Palæstinam etiam meditaretur, militem suum Superi ad triumphum evocarunt. Etenim cum pagum Cremonæ vicinum transiret, latrones duo, quò in insidias pertraherent GEROLDVM, litem ex composito adsimularunt. Hic nempe, quò digladiantes dirimeret, illicò accurrit. At illi jam dudum in mortem innocentis amici caduceatorem suum multis plagis confecerunt, interque silvas abdidderunt. Sed excivit urbem urbisq; Pontificem æs campanum suâ sponte sonans, & ut Martyr facilius reperiretur, prodigiola lumina cælum accendit. Ex Ferrar.

S. OSITHA VIRG. 7. Octobrii.

Quantum, ô parentes, educatio præstat! quantum, ô liberi, quibus cum vitam à teneris societis, interest! OSITHA regii sanguinis in Angliâ puellâ in Parthenone non profano sed sacro educta, quantum splendoris coronæ Anglicæ conciliavit! Et verò jam tunc prodidit cælum, quàm curæ illi sit inventus probè instituta & majoribus suis morigera. Missa OSITHA cum libro trans pontem, & turbine ab hoc dejecta, undis hausta credebatur. Sed Angelorum præsidio, tertio die prodit nun-

nunquam mergenda innocentia. Sub
 hæc in thori societatem à Rege Sigero
 invitatur. Sed dum Rex venatur feras,
 virgo ut Cupidinis retia effugeret, binos
 Episcopos advocat, & ab his velata in
 Christi nuptiarum numerum transit. In-
 doluit Rex; sed quòd Deo nollet rivalis
 esse, potestatem fecit è suo thalamo,
 in Christi, hoc est cœnobium trans-
 eundi. In hoc ne Regiæ sponsæ purpura
 deesset, ferro à Danis pro fide cœditur.
 Memoratur verò finus suis non alienis
 pedibus ambulasse, & caput abscissum
 ad usque templum extulisse, atque ibi
 demum, cum manibus templi januam
 pulsasset, placidè procubuisse. Fuit etiã
 qui morbo ad extrema deductus OSI-
 THAM in vota vocavit, vovitque ne
 moreretur, in religioso cœtu se victu-
 rum. Convaluit sed soteria solvere obli-
 tus vindicem morbum secundum sen-
 sit, nec prius manum iterum OSITHÆ
 medicam, quàm objurgatus ab hâc fi-
 dem liberaturum se sponndit. Itaque
 bis voti damnatus templo & cœnobio
 Anathema, se, dedit. *Ex Surio.*

S. PELAGIA POENITENS.
 8. Octobris.

Vixit PELAGIA Alexandria sub
 Theodosii Minoris tempora, ob
 formæ venustatem corporisq̃ue cultum
 non jam Veneris serva, sed ipsa Venus
 N n habi-

habita, pudor urbis & castitatis ipsissima perniciēs. Quis credat? quæ oculis captivam post se urbem trahebat, in hanc obtutum defixisse D. Nonno Antistiti etiam profuit. Quid enim? (exclamabat post visum hoc elegantia idolum ille) quo demum studio, quo sive temporis dispendio, sive impendio sumptuum hæc faciem comit pingitque? & hoc cur? quò nempe oculis amantium arrideat, calo lacrimante. Anima interim mee, quæ, ausim dicere, DEVS deperit, quis splendor? nempe ad hanc infamiam collata, Æthiopiis anima. Ite & sordes meas eheu! lacrimis lavate. Hæc Nonus. At PELAGIA, spectante & mirante urbe, ad pedes eius descendit, & vitæ licentiam sancto fletu gemituque teste ejurat. Mox jejunis & vigiliis corpus defluere, vultum non jam gratiæ, sed pallor, squalor, maciæque insidere, nihil jam in totâ fronte rubere, præter præteritorum memoriam. Nempe obstrepere hinc Veneris puer, desertum se fide non bonâ queri, formam se, opes, amores dedisse: ipsam probra, contemptum, odiumque ingratiæ rependere. Sed virum scilicet invenit. Nam sparsis omnibus in egenos auro, laqueos amantium, capillos rescidit, sceminam cum veste exiit, Pelagium se dixit, vitæque reliquum Hierosolymis inter summas vitæ asperitates egit, in

9. OCT. *Vita Sanctorum.* 555
in illo monte, qui ab olivetis nomen
habet, ab ipso Christo dudum edocta,
ad cælum illinc ascendit. *Ex Sur.*

S. DIONYSIVS AREOPAGITA.

9. Octobris.

IS est DIONYSIVS, cui nomen Areo-
pagus fecit, vir inter Athenienses exi-
mie doctus & siderum contemplatio-
ni addictus. Quare eo tempore, quo
omnis natura morientē Christum lu-
gebat, exclamasse fertur, *aut Deum la-
borare, aut mundum ruinam meditari.* A
Paulo deinde CHRISTO additus præ-
esse novitio Christianorum gregi Athe-
nis iussus est. Ajunt cum Apostolis ab-
eunti in cælos VIRGINI adfuisse. Certè
eam vidisse, aspectuque tam augusto
attonitus ingenuè scribitur affirmasse,
pro Deo hanc habiturū se fuisse, nī fides
DEI matrē esse suggessisset. Paulo etiā
commori cupidus Romam advolavit.
Sed prævertit Neronis crudelitas, qui
spem tantam in Paulo prius decollavit.
Galliam ergo cū jussu Clemētis Pont.
adiisset, annos numerans X. supra C.
vincula primò tulit, tum verbera; utra-
que Christianā fortitudine. Exinde fer-
reo, cui flammæ subjctæ erant, lectulo
incubuit; sed suaviora nunquā somnia
de cælo, quàm tunc vidit. Ita semiustu-
latus feris objectus est, sed has etiam
virtus demulsi. Iterū in flammis mis-
sus,

N n 2 sus,

fus, atrum exivit. Post in crucem actus
 cruce scilicet gravius habuit deponi e
 cruce. Ad extremum cum sacrificantem
 in carcere CHRISTVS spectabilis ani-
 masset, non minus mortis D. Pauli
 quam vitæ æmulus gladio occubuit.
 Illud memoratu dignum, quod abscis-
 sum caput inter Angelorum accinen-
 tium comitatus, suis ipse manibus pas-
 sus bis mille ad destinatum tumultum
 portaverit, novo miraculo & funus
 idem & funeris ductor. Ex *Hildwino* &
opere Marian. Canis.

S. THEOPHILVS CONF.

10. Octobris.

Hæc oculos & filii & parentes! Spe-
 culum commune utrisque hodie
 THEOPHILVS esto. Trimulum & sa-
 cris undis ablutum parentes pii ad Ste-
 phanum Eremi incolam abduxerunt,
 precibus Deo jam tum initiandum.
 Nimirum adhuc pueritiam immatu-
 ram cælo credemus? Tertio decimo
 tatis anno necdum exacto, sub Stepha-
 ni vultu feliciter THEOPHILVM An-
 gelus bonus fallens ad mundi contem-
 ptum illis verbis pellexit: *Tolle crucem
 tuam, & sequere me.* Et hodie ad eun-
 dem invitare hominem homini non li-
 cebit? non licebit Angelum æmulari?
 Iam nō ignavus THEOPHILVS etiam
 inconsultis parentibus ad Stephanum,
 inde

inde ad monachos abiit. Atqui nostrorum
 aro (ô tempora!) facinus est culeo dig-
 num, parentes tam piè fallere, & facere
 quod laudata toties olim antiquitas,
 quod ipse puer CHRISTVS fecit. Huc
 itaque eja! iterum oculos, hoc in spe-
 culo (THEOPHILO nostro) maculas
 vestras & filii & parentes corrigite.
 Correxere certè THEOPHILI paren-
 tes, & rectius sapere edocti, quò mun-
 dum fugienti alas adderent, ipsi cœno-
 bium filio struxerunt; factumque hoc
 calum probavit, cum suâ voce filium
 illuc evocavit. Inde vi extractus, mul-
 taque sub sacrarum imaginum hoste
 Leone passus, sed ad extremum dimis-
 sus, nil magis doluit, quam ereptam
 sibi, quam manu jam jam prehenderat,
 martyrii palmam: quanquam neque
 hanc illi negasse Superos existimo.
 Magnum enim longumque oppidò mar-
 tyrium est, mundo mori. *Ex Menais.*

S. IOANNES C. 10. Octobris.

IOANNIS inter literas etiamnum in
 Academia Oxoniensi agētis animum
 si inspexisses, templum musarum, sed
 multo magis virtutū dixisses, ita utra-
 que pulcherrimo connubio in pectore
 suo sociavit. Ne verò cum scientiis suis
 in carne & sanguine volutaretur, anno
 ætatis vigesimo D. Augustini institu-
 tum amplexatus est in Bridlingtoniensi

N n 3 cœno-

cenobio, in quo cum omnibus se post-
 poneret, omnibus denique prepositus
 est, factumque hoc tam lubentibus aliis,
 quam uno ipso invito. Tam modestè
 tamen imperium usurpavit, uti aperta
 unius è suis convitia non nisi silentio
 refelleret, monitusque ut laxam aucto-
 ritatem vindicaret, præstare diceret,
 iratis flammis demere quam addere
 oleum. Triclinium illi cum aliis idem,
 eadem mensa, in mensam tamen major
 abstinencia fuit. Amoris divini actu
 tam ardebat, ut, cum sacrificaret, vestes,
 quibus hieme alii se contra frigus ar-
 mahant, ille tunc poneret, & flammis
 pectoris loqueretur frequens multu-
 que vapor è capite palam assurgens.
 Ipse corpore præsens ad aram, animo
 interea cælum obambulabat, incendio
 ita paulatim crescente, ut oculi lacri-
 mis non jam fluere, sed toti liquecere
 viderentur. Denique ne dubites IOAN-
 NEM in cælum evolasse, noveris ante
 mortem hunc Virgini è Vestalibus uni
 formam aquilæ visum esse, quæ nubes
 transcendens illa è schedâ, quam rostris
 ferebat, verba loquebatur: *Amor meus*
IESVS. Evolare ad calos etiam tu
 cupis? ab hoc amore alas mutuare, non
 illo qui humi repit. *Ex Surio.*

S. BRVNO EP. C. II. *Octobris.*

FVit hic BRVNO Henrici Aucupis German. Regis fil. Ottonis I. Imp. Frater scientias divinas juxta & humanas calluit, sed eloquentiam imprimis, quam pro miseris potissimum exeruit, ut quorū semper bona causa est. Temporis avarus nullum nisi literatum otium amavit, ut quocunque demum cum Imper. Fr. iret; famuli libri sequerentur, suavissime iter inter comites Musas facientem. Comitatus uti ipse singulari erat; ita morum levitatem in aliis summe oderat. Quare cum Henricum Fr. & affinem Cunonem sub divinis confabulantes vidisset, palam edixit; intempestivam illam familiaritatem seminarium fore maximarum inimicitiarum; id quod postea orbis vidit. O Censore debitum nostro aro! quo templa passim aut fora fieri aut curias videmus, & ex his exire saepe, qui plurima hominibus, nihil DEO, nihil Divis sunt locuti! Sed mitto linguaces. Silentium potius in BRVNONE laudo & frugalitatem, quam Archiepiscopus jam Colonienis (uti & in vestibus modestiam) in Canonicorum Collegium postliminio reduxit, uti nam non iterum nunc ubique fere terrarum exulē! Ipse post maxima obita munia, post extructa aut repa ara templa &

coenobia plurima, ut pacis amans, & pacis conciliandæ inter viros principes mirus artifex excessit è vitâ, anno post DEVM hominem D.CCCC.LXV. calum moriens multis lacrimis mollivit, & crebro gemitu, velut ariete, perrupit.
Ex Lippeloo.

B. IACOBVS ALEMANNVS CONF.

11. Octobris.

FELIX, (si quidem norit hodie bona sua) Ulma Suevorum IACOBVM nostrum peperit & probè edncatum. Romam ad DD. Apostolorum lumina supplicem misit. Româ Neapolim hinc abiit, & ab Alphonso rege militiae adscriptus nullum hostem quàm prædam fugit. Quare illa demum castra placere, quæ non aliena raperent, sed suis se spoliarent, id quod ipse etiam fecit, cum Bononiæ ad D. Dominici signa transiit. Hic ille boni militis partes omnes implere, primus semper ad ducis nutum, portarum animi, oculorû inquam vigilantissimus custos, & flammæ hostiles casto animo injectas suffocare illic doctus sanguinis recordatione à Christo fusi. Iam arma (preces) nunquam posuit, primo mane omnes Divorum aras veluti stationes militares obiens & semper ab astrorum acie Virgine auspiciu sumens. Quid jam mirum, si miles noster daemones fustibus pugnantibus

nantes risit, præsertim quando cum pugnante Angeli visi pugnare; si Cyclopem infernum sibi infestum cruce prostravit, & eadem corvorum Stygiorum agmen fugavit? Quid quod & insidias structas Reipublicæ ab orco detexit. Ad D. enim Antonii tumulum cum lætantes dæmones spectasset, & triumphum adornantes ob futuram altero die inter cives eadem, medius preces suas interposuit & civibus pacem, orco pro triumpho luctum peperit. Fuit cum ad hortos Elysios avolans ea oculorum spectacula habuit auriumque illecebras, ut irasceret illis, qui eum avocarunt. Ne igitur quisquam molestiam revocando faceret, morte illuc non rediturus abiit. *Ex Surio.*

S. MAXIMILIANVS EP. M.
12. Octobris.

MAXIMILIANVM, quo cive Pannonia, Austria patrono gloriatur, parentes nobiles Celeiæ genuerunt, lætarunt Gratia, Musæ eduxerunt. Talis inquam MAXIMILIANVS dignus caelo visus est, quem in suas partes pertraheret; & verò facile ille obsecundans meliora suadenti, hereditate suâ (quæ opulenta ei erat) ultrò egenis cessit, divitem se ratus, si centuplo amplius liceret sperare. Iam honoris etiam umbram cum fugeret, insecuta tamen hæc

virtu-

virtutem, Laureaci mitrâ sibi devinxit, & in solium renuentem extulit. Hoc deinde cum furia Decianæ deturbassent, Româ abiit; mox tamen Xysto II. Pont. Max. auctore rediit, & viginti ipsos annos munere suo cum summa laude est functus. Sub hæc in mentem venit, patriis etiam terris operam suam locare. Et fortè Evilasius illuc Prætor Christianam pietatem oppugnatû ibat. Tanto amplius festinandum sibi ratus illicò advolavit, & suppetias laborantibus in tempore tulit. Sed dum in primâ fronte acrius pugnat, inter primos gladio cadit. Post hanc tamen tam nobilem Hostiam propitia victoria semper postea cum Christianis stetit. Diceres suum etiam Pannoniæ Ducium obtigisse. *Ex Bruschio.*

S. COLMANNVS MART.

13. Octobris.

COLMANNVM Regii sanguinis juvenem & juvenem a vo suo facile principem genuit & educavit Scotia, hospitem Bojaria vidit & Austria. Habuit tamen hæc hostiliter potius quam hospitaliter. Etenim quod genus & virtutem, sub peregrino dissimulasset, jussisque valere & patriâ & opibus patriæ, sacram Ierosolymæ urbem in votis haberet, diu jam dæmoni malo agere faciebat. Hic igitur contra agere COLMANNVS

MANNŌ facturus id machinatur, ut innocentia sub proditoris nomine accuseretur. Capitur, carceri datur, torquetur, uritur, laceratur, damnatur & ex aridā arbore ipse flos juventutis suspenditur. Hic demū pro innocente crebra miracula perorant. Et integritatem animi sesquiannum sub dio pendens integrum corpusculum loquitur. Meruisse canos crescentes capilli & ungues restantur; clamat sanguis è vulnere nunquam non recens. ipsa, quam emortuam diximus, arbor in frondes suas reviviscens non debuisse mori COLMANNVM ait. Tot testibus tandem convicta Austria vertit sententiam, absolvit COLMANNVM, & se damnavit. Sed & hic tot honoribus post, quot suppliciis antè maceratus Austriam jam absolvit. Ex *Ditmaro, Stabio, & VV. Lazio.*

S. FORTVNATVS EP. 14. Octob.

FACILE orco imperat, quisquis peccato non servit. Inter testes longè plurimos etiam FORTVNATVM numero Tudertinum Episcopum, qui totas legiones demonum ex hominibus non semel unus fugavit. Sed nocuit, panè fugiendo orci satelles. Nempe pulsus sub noctem urbem obambulat hominis vultum mentitus, rem indignam clamat factam ab Episcopo
FOR-

FORTVNATO; peregrinum se hospiti-
tio ab eo eiectionem, cuius munus esse
etiam invitare verecundantem, quam
nunc virtutem habitare sub tecto Pon-
tificis cives crederent, unde hospitalitas
exularet? Audiit hæc nescio quis, & non
tam misericordiam motus quam invidia,
quam facere FORTVNATO volebat,
domo excipit cæli scilicet exulem. Sed
malus hospes non minus malam sym-
bolam reliquit, abiensque hospitis filio
in ignes coniecto animam elisit. Tum
denique infidam hospitalitatis tesse-
ram pater damnavit. Sed quam coram
FORTVNATO iuventus fuerit, audiit
Gothus prædam agebat nobilem, ado-
lescentes geminos. Pontifex cum nec
precibus hos nec pretio redimere pos-
set, malum vaticinatus est militi, quod
illi equus dedit, cum lapsus coxam ses-
soris fregit. Hoc malo multatus Go-
thus ultro jam FORTVNATO pue-
ros remisit; sed non gratis. Nam remis-
sit Pont. sanitatem, ingens agro præ-
tium. *Ex D. Gregorii Dialogis.*

S. DOMINICVS LORICATVS C.

14. Octobris.

Avdate, qui aras, calices, infulas vel
à primis annis aris & ipse ad motus
randem sacerdotio initiatus est. Ve-
rum quod eos honores nescio quo do-
no

no (pellis credo caprina erat) parens filio mercatus esset, detestatus hic impia munera adeoque jam se etiam, longè fugere statuit partas malè dignitates, & paternum facinus in se vindicare. Ad hoc commodissima visa est solitudo, & in hâc virorum societas, qui austeram cumprimis rationem vivendi sequebantur. Nempe his unum totâ ferè vitâ jejunium, deliciae die Solis Iovisque pultes, cibus per reliquam hebdomadem solus panis erat. Nam de potu quid dicam? aquam lacrimis miscabant. Iam loqui semel in septimanâ dabatur, cædere verò flagris sæpius in die se, sæpius cædi ab aliis mos receptus jam fuerat. Hæc omnibus tunc communia, at DOMINICO nostro peculiarior illa ajunt: nudam carnem lorica ferrea onerare, itaque in vigiliis sanctis noctes dies perstare; tum his quotidie Regii Vatis carmina cantando decurrere, manu interim utrâq; virgis armatâ mensuram imperante. Durum, ais, est nimis sic vivere. At sic vivendo virgo vixit DOMINICVS, & ut tales vos vivatis, Sodales Parthenii, testamento arma vobis sua legavit. *Ex Lipp.*

S. HEDWIGIS DVCISSA.

15. Octobris.

IN regium te gynæceum introducimus. tamen terreat, si ad limina pau-

pauperes excubent : HEDWIGIS in-
 tus habitat, quæ ex illustri Andecen-
 sium Comitum & Tyrolensium stirpe
 Henrico Polonorum Duci nupta, pri-
 mos annos liberis procreandis, reli-
 quum deinde vitæ tempus, non invito
 conjugæ castitati dedit, maluitq; à pau-
 perum jam turbâ, quàm Regum mater
 dici. Ex illis tredecim quot diebus me-
 sæ adhibuit, flexo poplite in iis Christi
 ac duodenas Apostolos adorans. Ajunt
 multos ex iis, inpositâ capiti VIRGI-
 NIS MAGNÆ icunculâ, valetudini re-
 stitutos ab HEDWIGE. Certè inven-
 tam VIRGINIS effigiẽ multis ab obitu
 annis inter digitos tres primores eorũ
 integros asseverant, magno sive HED-
 WIGIS in VIRGINEM, sive VIRGI-
 NIS in HEDWIGEM voluntatis testi-
 monio. Porrò tam dura sibi, quàm be-
 nigna aliis, pedes ferè nudos etiam hy-
 berno tempore circumferabat, indor-
 miebat asseribus, corpusculum & ipsa
 verberabat, & quod pauci volunt, ver-
 berari ab aliis volebat. Sacerdotibus,
 quotquot denique faciebant, quotidie
 omnibus assistebat, nullas alias volup-
 tates unquã sectata, quàm quæ preces
 inter animũ demulcebant: quarũ quidẽ
 ingens argumentũ fuere nũc prodigio-
 sus in vultu splendor, nunc cum animo
 suo in aere etiam corpus abreptum. Et
 fuit, cum sic precanti è cruce benè ultro
 Chri-

16. OCT. *Vite Sanctorum.* 567

Christus precaretur, & rata omnia vota ejus haberet. Horum scilicet compendium cælum erat, quod ingressa est HEDWIGIS inter Theclæ & Catharinæ aliarumque Virginum comitatum, ut & tunc Principem crederes. *Ex Sur.*

S. GALLVS ABB. 16. *Octobris.*

GALLVS ad Laci Brigautini incolas Columbano duce venit, quem in literis & pietate magistrum habuit. Hic permultis auctor fuit, damnatâ superstitione, ad Christi partes transfrendi: ipse antra silvasque à colubris & lemuribus purgatas melior hospes coepit incolere, comneatum sapius cælo suppeditante. Et fortè preces Numini faciebat, cum ursus adfuit pauperis coenæ reliquias populaturus. Sed jubet GALLVS lignū potius fur comportet, eoque focum foveat. Facit ille imperata, & in laboris stipendium panem capit. Tum Divus cum eodem ita paciscitur, communē uterque montem haberent, cæterum nemini deinceps mortalium ursus noceret. Has inquam leges homo tulit, & sacrosanctas fera habuit. Vidit hoc & invidit orcus, omnique vi pellere GALLVM est aggressus. Sed facile hic iterum in fugam versipellē hostem egit, victor trophæum Crucis erexit, & praesidiū sacra Divorum lipsana imposuit. Quin longius

gius etiam hostem persecutus pepulit
 e filiâ Ducis Gunzonis, quam infede-
 rat, Galliarum tum Regis, sed Christi
 postea sponsâ. Et poterat in præmium
 accipere insulam Constantiensem, nisi
 hanc quam tanti alii faciunt, nihili ille
 fecisset. Itaque ad maiora præmia, &
 GALLO digna, cælum evocavit. Ejus
 funus equi ferocissimi sponte ad sepul-
 turæ locum duxerunt! usque adeo ni-
 hil ferum in orbe est, quod virtus non
 domet. Ex VValfrido Strabone apud Sur-

S. ANDREAS M. 17. Octobris.

Bello, quod sacris DEI Divorumque
 imaginibus barbarus Copronymi
 furor indixerat, multum virtus AN-
 DREÆ enituit, quippe qui sub eius
 statim initia è Cretâ Constantinopolim
 advolavit linguâ & pectore propugna-
 turus pietatem. Et nimirum (clama-
 bat ille in publico virtutis theatro)
 majores nostros, qui pulchram pro pa-
 triâ mortem oppetierunt, stantes in
 saxo, in ære, in auro suspicimus; at ve-
 rò qui pulchrius pro cælo sunt me-
 tui, nullo honore dignabimur? Tibi
 homini, Copronyme, aureas poni fra-
 tuas & surgere cælo colossos specta-
 bimus, neque impunè hos quisquam
 nostrum jam violabit; tu verò cæli Im-
 peratoris imagines, tu Imperatoris
 Matris magnæ, tu amicorum hujus gra-

gratis eversum ibis? quin etiam improbè illam ex animo tuo imaginem deles, quam suâ manu, cùm te finxit, Numen depinxit? Sed quid ajo? dudum hanc orcus deformavit, & suis te coloribus pinxit. Hoc unum audi. Aut fallor ego (imò non fallor) aut, si terræ filius bellum porro cælis movere pergis, si sedibus suis Superos deturbare laboras, fulmen etiam tu senties. Erat hoc furiosum laceffere: Itaque flagrantem inclamat tyrannus: his lacerrum in vincula, inde inter lapidum imbres ad infamem mortem raptari jubet. Sed ecce adest, qui ex itinere, amputato altero pede, Divum cælo transmittit; profuitque ad compendium viæ, pedem abjecisse. *Ex Surio & Menau.*

S. LVCAS EVANGELISTA,
18. Octobris.

LV CAM nobis Antiochia Syria peperit, educasse verò ipsæ in sinu suo Musæ videntur. Nam literis & Ægyptiis & Græcis omnibus excultus, arte insuper medicâ clarissimus habitus est. Sed nihil hæc omnia ad illa, quæ in Christi scholâ grandis discipulus didicit, sui Deique agnitione. Fertur etiam socius Cleophæ fuisse in Emaus eunti, tunc cùm ambobus à morte **CHRISTVS** se comitem junxit, hospesque

o o non

non a symbolo mensæ accubuit. Post huius verò, quem in caelos duxit, triumphum, ubi in orbis partitionem cum ceteris Apostolis venit, fidus magno Paulo in omni itinere, quin adeò in vinculis Achates, Christi primò vitam mortemque, tum, quæ Apostoli alii fortiter fecerunt, perscripsit. Abiit è vivis cum annum ageret quartum supra centesimum, & tunc etiam memor medicum se esse, agris vel è tumulo medicinam, oleum salutiferum propinavit. Illud penè memoriam fugisset. Primus fuit LVCAS, qui MARIAM felici manu depingeret, in eà tabellâ, quæ etiam hodie miraculis lucet, dignus profectò, cuius penicillum Mariani omnes imitentur, idem in animis faciendo, quo LVCAS in tabellâ fecit. Ex 10. 1. Bar.

S. IVSTVS M. 18. Octobris.

DOmi cum parentibus IVSTVS puer, at in servitute frater Iustini nus agebat. Igitur nec sinus jam matris, nec oscula patris arridebant IVSTO, quæ dividere cum Germano non licebat. Multis proin lacrimis perlucet tandem patri, secum ereptum è servitute fratrem eat. Itur. Ambianum venit. Hic etsi IVSTVS fratrem nunquam vidisset, inter multa tamen mancipia continuo agnoscit: indicium cognato intus sanguine faciente. Sic dimi-

dio sui jam auctior dum domum redit,
 à Ricciovaro equites adsunt. IVSTVS
 postquam spelzo patrem fratremque
 abdidit, obuius it exploratoribus. Sci-
 licet hi mortem intentant, nã comites
 prodat. Sed negat ille didicisse se pa-
 rentes prodere; id vel tum ostendisse,
 cum caput pro libertate fratris obje-
 cisset. Dicenti hæc crudelior cæteris ca-
 put aufert. Sed ecce truncus Martyris
 suis ipse manibus hoc amplexatus hu-
 mo attollit. Diffugiunt môstro perculli
 equites, & ad tristem aspectum excla-
 mat pater fraterque. Verum solatur
 utrumque IVSTVS: nempe officium
 se filii fecisse, vitam, quam à patre acce-
 pisset, reddidisse. Demum caput suum
 offert, mandatque, matri ferant tumu-
 landum. Id cum factum est, tanto lu-
 mine ædes maternas complevit, ut sua
 etiam oculis cœca puella lux rediret,
 puto, ut qui in IVSTO illustre siue in
 fratrem siue patrem pietatis exemplum
 non videt, etiam cœcis minus se videre
 videat. *Ex Suario.*

S. V A R V S M A R T. 19. Octobris.

Vidit & persæpè laudavit Ægyptus
 VARI militis virtutem, sed nun-
 quam magis, quàm cum in ipsum Im-
 peratorem suum Maximianum pugna-
 vit, sine perfidiã, quia pro fide. Pug-
 nã verò occasio hæc fuit. Septemge-

O O 2 mini

mini martyres è vinculis libertatem Christianam propugnabant. His dum VARVS inservit, ecce uni ex eorum numero cælum beatâ morte vacationem à militiâ donat. Sed ne numero suo fortissima cohors destitueretur, ultrò VARVS noster in demortui stationem succedit, mox Christianæ fortitudinis ingentia documēta contra equileum, scorpiones & plumbatas edit, nec prius è pugnâ quàm mortuus & victor abit, viâ ingenti & fortissima animæ per novaculâ discissum ventrem factâ. Corpus Martyris sepultum in canibus volebat tyrannus; sed Cleopatra nobilis matrona secum hoc in Palestina avexit, toto templo (quod illi postea extruxit) tumulandum. Finem ubi ædificandi fecit, ausa mercedem à Martyre sperare, induxit in templum filium, petiitque, optima quæque illi VARVS à DEO impetraret. Mox alia omnia, quàm orasset fieri putavit, cum mori filium sub oculis suis vidit. Tunc verò lacrimis mater & singultibus cælum accusare, VARVM ingratiitudinis notare. Sed hic unâ cum filio multâ gloriâ vestito, & coronato visus Cleopatram, docuit nihil petere filii matris, nihil dare cælum posse beatius quàm mortem beatam. Ex *Surio*.

S. ETHBINVS C. 19. Octobris.

Axioma est à magistro CHRISTO
 dictatum & receptum jam olim in
 Christianâ philosophiâ; *qui non renun-*
tiat omnibus quæ possidet, non potest meus
esse discipulus. Indocti discipuli quàm
 pauci hoc intelligimus, quàm multi
 intelligere nos altum dissimulamus! At
 vix hoc dici audierat ETHBINVS Sco-
 tus nobilis adolescens, cum dicto etiam
 audiens opes egenis, se monasterio de-
 vouit. Ex hoc cum vitæ melioris ma-
 gistro Winualoco in agrum fortè egres-
 sus, in hominem offendit leprâ horri-
 dum. Quod auertere oculos potuisset
 delicatos, ETHBINI Sociique invi-
 tavit etiam. Oritur pulchrum magi-
 strum inter & tyronem certamen. Hic
 brachiis stringere & sinu miserum fo-
 vere, ille sordes & saniem velle officio-
 sus à vultu abstergere, quin (quod ager
 aliter nollet fieri) generosâ siti puru-
 lentam scabiem ebibere. Scio, horres
 hæc legere. Sed tunc facere hæc virtus
 non horruit. Et ecce, (ô Superi! ô amor,
 qui colludere homini DEVM facis!)
 dum saniem sperat Winualocus, gem-
 mam unice pretiosam ore excipit, &
 mutatâ repente rerû facie videt ETH-
 BINVS in miseri fronte crucem ruti-
 lare, videt ab alto famulos cælites ad-
 venire, & è manibus non jam lepro-

sum, sed Christum abire; amicissimis
verbis sua utrique premia pollicentem.
Et finierat fabula pulcherrima, cum ite-
rum lis sancta exorta est, utrius virtuti
hanc DEVS dedisset. Post multa ita
conventum est: ut silentio omnia in-
voluerentur. At frustra agitis o Divi.
gemma vos prodidit, & vero olim Chri-
stus prodet. Ex Surio.

SS. CAPRASIVS ET FIDES MM.

20. Octobris.

VT fidem sanguine suo firmare
CAPRASIVS, FIDES virgo sug-
gessit. Nam cum hæc anno post natum
Servatorem trecentesimo tertio pro
CHRISTO captiva in lassitudine
omnes jam carnifices dedisset, & deni-
que in craticulam abjecta esset lento
igne crucianda; vidit è specu suâ, quæ
delitescerat, CAPRASIVS, manifestatam
in luce columbam cælo adventare,
quæ & rore asperso ardores tempera-
ret, & sero longè pulcherrimo capiti
victricis coronaret. Puduit vinci à vir-
gine, & latere jam noluit, si talem se
fœmina proderet. Abiectus proinde
preces oravit; si cælo placeret etiam
virum in pugnam prodire, velleret, si
beret, eo in loco fontem enasci. Sanguinem
se daturum, si aquam spelunca
Et dedit hæc aquam, sed quæ CA-
PRASIO cruentâ sitim accendit. Hanc

ut poneret, in urbem & in theatrum
ad tyrannum properare, & jam palam
ostendere, non frustra tandiu in pul-
vere privato exercuisse sese, denique
non modo inter omnia tormenta sibi
constare, sed & longè plurimos alios in
eandem sententiam pertrahere, qui-
buscum omnibus capite ultimò trun-
catus effecit, ut exiguus aquæ fons in
flumina sanguinis excresceret. *Ex Sur.*

S. HILARION ABBAS.

21. Octobris.

Multum puer HILARION in ludo
literario, plus apud D. Antonium
in religiosâ scholâ profecit. Itaque an-
no ætatis XV. cælesti philosophiâ jam
plenus, jamque vates, pectora hominum
inspexit, absentia & longè post futura
multo antè vidit. Mox magister etiam
ipse sanctioris sapientiæ fidei dogma-
ta multos, multos mundi contemp-
tum edocuit. Asellum suum (ita cor-
pus familiari convitio appellitabat) cal-
citrantem non hordeo (ut ipse dicere
solebat) sed paleis sustentabat, hoc est
fame, siti, labore edomabat. Latrones
vim meditantes inferre viro, cælum er-
rore viarû abductos, totâ nocte delusit,
Ipse quoque dæmonum ludibria non
semel impunè risit; quin Plutonē quan-
doque cum curru suo per terræ hiatum
ad inferos redire compulit irriden-

dum etiam suis tunc puto, utpote sine Proserpinâ, quam speraverat, reducem. Jam sapius ex humano domicilio eundem proscrispit, non ita tamen, quin Virginem gravibus verbis castigaret. obsidione jam liberam, quod pro pudore non excubans aditum dæmoni amoris fecisset. Porro terram triennio sitientem pluviam beatam recreavit. cruce serpentum morsus exarmavit. Draconem coegit structum rogam conscendere, & suapte sponte victimam igni dare. Talis tamen ac tantus mori timuit, & moriturus animam suam ita alloqui est auditus. *Quid egredi anima, quid times? LXX. ipsos annos Christo meres, & mori times?* Audi hæc orbis: Hilariones timent mori, Nos ah! quali morbo? risu emorimur. *Ex D. Hier.*

S. MALCHVS C. 21. Octobris.

Non latuit MALCHVM thesaurum esse virginitatem, tot prædonibus quot oculis expositum. Quare ut tuto hunc collocaret, secum in silvas exportavit. Sed, eheu! non sola in silvis Diana, etiam Venus venatur. Et vide sis rectissima hujus retia. Emortitur MALCHI pater, & ficta pietas orbem solari matrem suadet. Clamavit vitam sanctioris Doctor, impietatem esse ipsissimam, alienam mortem suam delugere, & ut funus comitaretur, finis velle

velle fieri. Si mundo mortuus esset, quid illi cum vivâ matre? si DEO viveret, quid cum mortuo patre foret? Sed surdo fabulam. Abit è latibulis suis virginitas, peritura, nisi in latrones incidisset. Hi in servitutem abducunt, & ne fugere possit, molestissimâ compe-
 pede, uxore onerant. Conclamabunt hîc alii. Sed noverint sic vexatam re-
 vixisse virtutem. Secura etiam in thalamo jacuit, & per conjugii larvam diu Venerem risit illibata virginitas. Quòd tamen rectiùs fugiendo quàm pugnando pugnat pudor, fugere ultimò pudici conjuges. Et jam per undas enata-
 verat castitas, cum jugulo herus & cum hoc servulus, uterque camelo vectus hæsit. Defendit tamen antrum trepidos, & antrum suum læna, utroque hoste lacerato. Sed & domicilium fortioribus hæc cædens aliò cum catulis emigravit. At MALCHVS non jam leones, sed nuptam suam fugiens, hanc inter virgines deposuit, ipse monachum rursus induit, mortuusque meruit, ut tumulo ejus rarum miraculum (VIRGO CONIVNX) inscriberetur.

Ex D. Hieron.

S. VRSVLA cum Sodalib⁹ VV. & MM.
21. Octobris.

Classem & vela spectas, omnia à castis nivibus candida, omnia à casto
 O o s fan-

sanguine rubentia; virū in his nullum nisi hostem; sed omnes virilis animi; Amazones rectè dixeris, sed, quas zona virgine nec victor Attila possit spoliare. Harum omniū ecce Dux VRSVLA est, Dianethi Britonū Regis filia, ob formam florem Connano Armorica Dynastæ desponsa. Et verò jam ecce vela facit classis castissima, & pudori suo timens, non tam in undis, quàm lacrimis suis natat; jam Armoricam versus contra vota etiam sua feliciter fertur, jam obuius Hymenæus ingratum verecundis auribus obstrepat, cum ecce tempestas suboritur, & arreptas naves in Rhenum aufert, Agrippinam Coloniam eicit, Nimirum adversum hunc alii ventum dicent, at secundum VRSVLA vocat & castitati velificantem. Longum igitur exilium citis nuptiis præferens Romanam cum comitatu abit, inde iterum Coloniam. Sed longè gravior redeuntes procella excipit. Naufragium iterum minuitur virginitati Hunnorū & Alanorum vis. Quid agis pudicitia? oblitaberis tot barbarorum insultibus virginum agmen? Enimverò pulchrum, Superi, facinus! ne pudor mergatur, omnes in Rhenum animas projiciunt, & ne telo Cupidinis violentur casta pectora, ad barbarorum intentos arcus ultrò jugulum offerunt. Ex D. Vrsula vita apud Lippeloum.

S. IOANNES BONVS.

22. Octobris.

Genuit Mantua IOANNEM BO-
 GNYM. sed, ô malum! bonum divitię
 non siverunt esse. Nempe dubites, an,
 cüm demortuo parente hereditatem
 adiit, plures nummos an vitia numera-
 ret. Unica jam mater suis apud DEVM
 precibus sustinebat in præceps ruentē,
 frustra etiam ipsa futura, ni morbus
 quoque manum iniecisset lectuloque
 affixisset. Hic, uti ferè amat, gustum illi
 voluptatū abstulit, quæ nuper tam sa-
 piebant: jamque ut valeret IOANNES,
 valere mundum iussit, & vitam religio-
 sam vovit. Hæc salutari medicinâ in pe-
 des erectus morbi sui fomēta (divitias)
 non invitatus abiecit, & post vitam prope
 Cæsena in summâ austeritate aliquan-
 diu actam, in eremum ad D. Augustini
 partes transiit, ordinemq; eum magnis
 incrementis & miraculis amplificavit,
 quin adeo subinde ad castissima vul-
 nerum oscula ab ipsomet Christo in
 cruce est invitatus. Sed nondum etiam
 hic extra teli jactum castitas stetit. Huc
 etiam sagittas suas misit amor impro-
 bus. Et jam corpus à flammis impu-
 ris æstuabat, jam pudor vicinis incen-
 dia metuebat; cüm contra tela infanda,
 tela alia, arundines strinxit IOANNES,
 & sub primores digitos tam valide
 adegit,

adegit, ut triduum exanimis jacuerit, Triumphavit tamen hostem à celo recreatus, & eximius delinc ab hostilibus ejuscemodi incurfibus vixit, Cupidine plus jam arundinū aculeos, quam apum olim fugiente. *Ex Ferrar.*

S. SEVERINVS BOETIVS.

23. Octobris.

IPsum oculi tui Musarum ocellum BOETIVM vident, cui vel hostis Theodoricus Rex testimonium hoc dedit, omnes omnino scientias unum complexum fuisse, ut jam Gracia Roma nec Ptolemæos, Nicomachos, Euclides, aut Archimedes, nec Pythagoras, Platones aut Aristoteles invideret. Tot tamen atatum miracula unico ingenio clausa extinxit idem Theodoricus, furiis Arianorum (quos itylo BOETIVS confoderat) agitated, Ceterum clientem suum in ipsum carcerem usque Musæ sunt secuta. Nam & in hoc librum *de Consolatione Philosophiæ*, & alterum *de Trinitate* ad socerum Symmachum scripsit, virum itidem eruditum & Consularem, quin in eadem causâ piè post mortuum, Et BOETIVS quidem resectum caput utraq; manu memoratur humo sustulisse, interrogantiq; per inurbanum jocum, à quo percussum se existimaret, serio, *ab impiis*, respondisse; inde progressus

23 OCT. *Vita Sanctorum.* 586

in templum demisisse in genua sese ac preces inter caput arâ, animum coelo deposuisse. At Symmachus gladio & ipse casus suum focii que caput abunde fertur vindicasse. Siquidem coenanti Theodorico portentosi piscis caput appositum Symmachi ajunt imaginem induisse, hianti que ore & dente minitabundo ita perterruisse, ut metu morte que rigens infelicem animam in ollas (quemadmodum S. Gregorius refert) Vulcani expiraverit, tunc etiam multis deflens innocentum Martyrum necem. Sed & hodie Musæ BOETIVM SYMMACHVMQVE flerent, nisi in his oculos suos amisissent. *Ex vitâ Boët. & Bar.*

S. MACARIUS ROMANVS C.

23 Octobris.

Bellè Veneri illulit MACARIUS, cum nuptiali in thalamo sponsam reliquit, & Raphaële comite in ultimas solitudines castitatem asportavit. Ibi dum antrum subit, in geminos catulos & ponè accubantem exanimem leonam offendit. Hanc igitur tumulo infert, catulos de suâ mensâ alit educitque. Crescunt illi, & à nutritii sui collo innoxii pendent, blandientem lambunt, aridenti adrugunt blandum. O semper tutior inter feras, quàm non dicam inter mulieres, sed mulierum etiam

etiam umbras virginitas ! prodit foras
 MACARIUS, strophium reperit è Sira-
 done, è serico calceolos. Quid agis
 MACARI? Viscum mitte. audit alla-
 crimantem malis suis vocem. Ah au-
 res obtura ! Sirenem audis. Videt mu-
 lieris formam omni simulachro emen-
 datiore. Eheu oculos claude ! Scor-
 pionē vides. Ecce tecto recipit. Superos
 testor MACARI! vivam leenam intro-
 ducis, qui mortuam extulisti. quid mil-
 tis? triumphato hospite in fumos abit
 daemonium, in lacrimas MACARIUS,
 in fugam leones. Quin ipse quoque se
 fugit; sed obsistit bonus ductor Ra-
 phaël. Ergo in genua & preces se abij-
 cit, XL. ipsos dies jejunos. Tum vero
 conciliatos Superos, primùm leones
 reduces, deinde multa lux celo allapsa,
 tum gratantium Angelorum voces, de-
 nùm Christus ipse conspicuus indica-
 runt. Atq; hæc MACARIUS ipse tribus
 aliis eremi incolis, nos verò Mariam
 ideò hodie narramus, ut sciant securius
 castitatem binis leonibus cohabitare,
 quam uni feminæ. Ex Menais.

SS. MARTYRES NAGRANI.

24. Octobris.

NON jam singulos Martyres produ-
 cere in arenam, & cum tyrannis
 componere, sed producere in campum
 plenam aciem juvat, & totā pro Christo
 pugna

pugnaturam urbem Nagranam armare. Cave tamen cum in exercitu nostro sacros homines, senes, matronas, pueros & adeo puellas vides, apparatus nostrum riseris. Videbis majores corporibus suis animos & viros sub stolâ, ipsamque in senibus juventam, in sacerdotibus fortitudinem. Ecce enim Arethas (urbi præfectus fuit) XCV. annorum senex canos pulchros sanguine pingit, lauro ornat: potuit ne quidquam gloriosius ab hac ætate fieri? Ruunt cum hoc in mortem eandem socii CCCXL. an præeuntem Ducem non rectè secuti milites? Sacerdotes sacrorumque ministri omnes uno igne cremantur, an pulchrius poterant sacrificare? Puella XII. annorum in faciem Dunaanii tyranni sputo pugnat, eadem cum sorore ferro jugulû dare non abhorret, an non fortiter utraq;? Vtriusq; sanguinem mater ore suo libat, mox suum miscet. an non viriliter fecit mulier? Sed hem in quinquenni puero Herculem Oeræum. Supplicat hic pro matre ad ignes damnatâ; sed ubi ad perfidiâ invitari se videt, à rege nō jam matris solùm, sed suam etiã mortem orat, & lacrimis perorat & blanditiis faventem morsu provocat tyrannū. Nihilominus servandus custodiam fallit, & ad matris sinū per ignes, cum illâ ex ignibus ad calum volat. Ecce Roma vetus, quæ

quæ ab omnibus seculis exempla fortitudinis in omni sexu non mendicabis, omnia spectanda uno die dedit virtus Christiana. *Ex Metaphr.*

S. MARCIUS C. 24. Octobris.

ORbi Romano Iustino Iuniore imperante, rectius sibi MARCIUS imperavit. Aula illi spelunca non procul Caleno in Campaniâ, quanto angustior tanto augustior fuit; pincerna vero petra, quæ aquæ tantum, quantum sat erat, quot diebus fida ministravit. Doluit dæmon malus & veterem serpentis larvam indutus, sive oranti, sive cœnanti, sive quicquid demùm aliud agenti accubare perstitit. Ille orcum vicissim ludos faciens, nunc pedem, nunc manum ultro ori ita ingessit, ut tamen dentem malum figere hic minimè auderet, sed post triennium victum se falsus per alterum montis latus in præceps abiret, ambustis circum circa omnibus, quæ volvebatur, arbutis. Sed ecce tibi pugnam, quæ dæmon ceciderat, prostituta frontis foemina parat restituere. Quis credat? periculosius longe certamen hoc MARCIUS credere, non jam ludere, sed fugere, sed in faciem abjectus nec oculo hostem audere aspiciere. Cessit tamen etiam hæc, atque ne victam dubitares, mortua corruit, & subinde alii sanctiore cōsilio ad MARCIUM

CIVM

24. OCT. *Vite Sanctorum.* 585

CIVM inviserunt; quos inter puerum memorant, fallente vestigio, in subjectam vallem innoxie lapsum. Quid? quod saxum ingens spelæo imminens & à rupe sua avulsum saltu MARCIVM transiit, qui jam à principio catenæ, quæ modum ambulationi præscriberet, pedem alterum illigavit; monitus tamen à D. Benedicto amoris potius funiculis teneri vellet, catenam quidem posuit, cæterum longitudinem ejus nunquã excessit, nisi cum excedere denique mors felix jussit. *Ex S. Greg. P.*

B. IOANNES ANGELVS C.

24. Octobris.

IOANNEM ANGELVM exhibeo, vel nomine suo debitum VIRGINI; cui nempe si immortales illi Angeli servire gaudent, quidni noster etiam? Atque hoc est, quod Mediolani in libera nobilique familiâ natus annumerari tamen Florentiæ Servis MARIAE præoptarit. Ibi illum, ut scias quò vota sua miserit, abiisse inter preces in aëra ajunt, multaque alia fecisse, quæ posteri miramur. Sola castissimi interula innumeris parientibus auxilio velut obfatrix salutaris adfuit. Racemum cum è vite aliò tulisset, & agrè alii hoc ferrent, viti suæ quàm mox ita restituit, ut ne cicatricem è vulnere superstitem cerneres. Illud omnino & scriptu &

P p lectu

lectu jucundum. VIRGINIS seruo, AN-
GELO inquam nostro feliciores illos
Angelos inservisse. Nam fuit, cum e
morbo decumbenti incidere venam
medicus cōstituit. Hic, absentibus om-
nibus aliis, adfuere e celo ephebi ge-
mini calo ipso suo formosiores, qui
lumen aliave ministrarunt, & sangui-
nem agri obsequiosi exceperunt. Tanti
sanè erat omnem omnino sanguinem
prodigere. Certè tam duriter vixit IO-
ANNES, ut prater cutem & ossa vix
quidquam hominis jam haberet, eo
rectius ANGELVS dicendus, quod mi-
nus jam carnis illi erat. Hanc denique
omnem posuit anno paræ salutis M.
D. VI. Laudes ejus funebres (quod puto
impar his lingua esset) campana spon-
te impulsæ cecinerunt. Ex Ferrar.

SS. CHRYSANTHVS & DARIA MM.

25. Octobris.

CHRYSANTHVS patre natus Pole-
mio senatorii ordinis viro, dum
fortuito in manus sumit, quem Evan-
gelii librum dicimus, legitque, manus
dare Christo discit, brevi lectione lon-
gè plurimum edoctus. At Polemius, ut
filium à Christianâ disciplinâ dimove-
ret, nihil non movere, carcerique de-
mum mancipare. Sed hic Gymnasii in-
star virtuti erat. Ergo ad insidias ami-
corum consilio versus cubiculum ador-
nat

nat, & omnibus delitiis instruit; addit mulierculas omni mūdo muliebri præter verecundiam superbas. Inter has collocatus CHRYSANTHVS tunc demum in carcere esse se credidit & ingemuit. Quid faceret? clypeum nempe (oculum clausum) objecit. Sed & cælum somno lenarum oculos obruit tam profundo, ut castitati facile esset dormientium manus evadere. At ecce novum duellum: DARIÆ Virgini & formâ & literis cultissimæ committitur. Pergit tamen ille victoriis victorias accumulare, & sponsum expetenti promittit hunc, sed Christum. In has leges & pax & nuptiæ promittuntur, quæ ut festiviore apparatu fierent, plurimos ille juvenes, plurimas illa virgines ad castitatis amorem traxit. Enimverò hic demum furere Venus & vinei toties tela sua indignata, tyrannum armare, jamque CHRYSANTHVM in carceres, DARIAM in lustrum trahere. Sed illum contra tormenta lux cælo allapsa, istam contra lenones leo defendit. Ultimo vivi terrâ obruti castissimi conjuges, primum thalamum, tumulum habuerunt. At olim degener Roma non castitatem, sed impudicitiam sic tumultabas. *Ex Metaphr.*

S. DEMETRIVS. M. 26. Octobr.

NArate solum DEMETRIO dedit Theffalonica, parentes nobilitatem, literarum studia laudem, at militia denique totius Græciæ imperium, Christus illi semper in ore, hujus præco ipse Proconsul non dubitavit esse; quo factum, ut passim ubique superstitionem in provinciâ suâ expugnarit. Debeatur illi ob res tam benè gestas triumphus. Sed hunc ille scilicet in carcerem duxit. Corona ut non deesset sic triumphanti, hanc è celo Angelus attulit. At ille non unâ contentus, sed plures sperare ausus certamini suo alios præmisit. Et fortè ludos dabat Maximianus more suo cruentos. Lyæus staturâ & robore monstrū solus in quovis pugnabat, nunquam non victor. In hunc DEMETRIVS immittit Nestorem adolescentulum viribus longè inferiorem, cætera cruce frontem & pectus probè armatum. Hic portentosum gladiatorem in arenâ porrexit. Sed per hujus latus Imperator se faucium sensit. Itaque in Nestorem gladio, in DEMETRIVM lanceis savit, sed non ita, quin post mortem in ore omnium viveret. Nam chlamys Martyris sanguine tincta agros contra omnes morbos armavit, & Lupus DEMETRII servulus cum anulum suum cruore domini,

hoc

hoc est, gemmâ ornasset, compluribus
deinde sanitatem eo impertiit, dum
vitam pulchrâ pro Christo morte etiam
ipse obsignavit. *Ex Surio.*

S. FVLCO EPISC. 26. Octobris.

Qui pauperes esse Musas indignan-
tur, exemplum patientiæ licet à
FVLONE mendicent. Hic extremâ
rerum omnium inopiâ pressus non ta-
men ideò minus literas coluit, dudum
ab his ipsis edoctus somnia doctiora
non possit merum, sed aquas in Heli-
cone potas obrepere. Quare non invi-
tus à magistro doctrinam, ab aliis vi-
ctum vestitumque precario accepit. Et
forte fortunâ ditiores ædes pulsavit,
cum ancillula stipem per jocum eâ lege
porrexit, ut ne infulam unquam accep-
taret. Enimverò jam jam prehensurus
panem FVLCO manum illicò retraxit,
indignum reputans tam parvo lucello
tam magnas spes vendere. Et placuit,
generosus hic animus usque ad eò ad iū
domino, ut victum deinceps ceteraque
vitæ præsidia omnia FVLCONI libera-
liter suppeditaret. Itaque positâ mole-
stâ paupertatis sarcinâ, cum liberius
jam studiorum stadia decurreret, inter
Canonicos, quos vocant Regulares,
adnumeratus, missusque Lutetiam Pari-
siorum, Doctoris primò titulis ornatur,
mox Placentiæ ad D. Euphemiam reli-

quis præponitur, inde Archipresbyter, inde Episcopus Placentinus, denique Papiensis etiam renuntiatur, & jam illa olim omnibus supplex manus anulo vestitur, caput omnibus apertum mitra regitur, doctaque egestas purpurâ involvitur. Sed tamen memor fortunæ veteris, dum vixit, quinos semper mensæ pauperes adhibuit, totidemque cum magistro suo Musarum clientes, & septem egentes viros nobiles aluit. Arque hi fecere, ut licet virgo FVLCO, patet tamen obiret. Ex Ferrar.

S. ELESBAAN G. 27. Octobris.

NON erubescant Reges in Regem ELESBAANVM intueri, & ex eius vultu, Æthiopsis licet, mores tamen suos componere. Bellum illi grave erat cum Rege altero Dunaanò Iudaicæ superstitioni addicto. Causæ & DEO fides purpuram quidem pugnaturus exuit, cæterum ingentes animos induit, quos majores etiam Anachoretæ relicto quis illi fecit, cum, ut sibi DD. Martyrum præsidia (optimas utique auxiliares copias) accerseret, persuasit. His fretus cum in aciem descendisset, et in initio laborare hæc videretur, pugna tamen ad extremum vicit, auspiciatissimo D. Gabrielis nomine velut militari tessera tertium in aëre conclamato. Adhæc Superi Dunaanum hostem ita

deludere, ut veluti fascinatus catenâ aureâ, & se & amicos illigatos venienti ELESBAANO objiceret, quos quidem victoriæ hic sacrificaturus eodem ferro omnes immolavit. Sed nunc triumphum specta Lector. Hunc ecce, triumphali coronâ Hierosolymâ missâ, ELESBAANVS saccum non togam palmatam indutus, & solus obscurâ nocte in montem proximum ducit; casam non Capitolium subit; vota victor vovet nunquam inde egrediendi; jamque triumphales epulas pane nudo, herbis ac fontanâ continuat, nulli hominum visus, unî sibi & Superis notus. Nihil hæc ad meos triumphos, ait Romulus. Sed sic triumphanti cælum applausit. *Ex Metaph.*

SS. SIMON & IVDAS AP.

28. *Octobris.*

Vbi primùm debellandum sibi orbem Apostoli sumpserunt, aliis aliò moventibus, SIMON in Ægyptum, IVDAS verò THADDÆVS frater SIMONIS in Mesopotamiam expeditionem adornavit. Subactis iis provinciis, in Perside copias junxerunt, missâque iterum sub jugum CHRISTI innumerâ multitudine, demùm uno eodemque tempore de morte ambo fratres triumpharunt, quod spectaculum ne Romæ quidem toties triumphanti obtigit.

Pp. 4 Porro

Porro IVDAS dudum antè Regè Edef-
 ſa adiit Abagarū (is eſt qui olim Chri-
 ſtum, cū in vivis adhuc ageret, per
 amicas literas in regni ſocietatem evo-
 cavit) telam ferens, in quā vultum ſui
 quam ſimillimum Servator expreſſerat,
 munus profectò etſi ipſum artificem
 ſuum non referret, ab artificis certè
 manu quàm maximè commendandū.
 Hoc ubi cubiculo decumbentis Regis
 fuit illatum, locum ilicò omnem inuſi-
 tatā luce complevit, mox aſpectu ſuo
 Abagarum à morbo recreavit, tactu ve-
 rò perſanavit etiam. In ſacris undis cum
 omni aulā ſuā ablutus imaginem con-
 ſpicio loco venerandam propoſuit, ipſe
 epigraphen, literis auro liventibus, in
 hunc ſenſum adiecit: *Spes nulli unquam
 imponit, quam quis in te Chriſte ponit.*
 Rectè, ais, Dei effigiem in honore Aba-
 garus habuit. Tecum ſentio. Sed nego
 illos hodie rectè facere, qui vivos Dei
 vultus, animos inquam perturpare per
 ſummam injuriam non verentur. Ex
Constant. Porphyri, Hieron.

S. NARCISSVS EP. 29. Octobri.

FLorere ſibi videbatur Ieroſolyma,
 cū NARCISSVM haberet Ponti-
 ficem odore virtutis chariſſimum pa-
 triæ & acceptiſſimum. Sed ex tam pul-
 chro flore peſſima aranea invidia vene-
 num ſibi ſuxit. Terni & ex mendaciis
 com-

compositi ciues in innocentiam conspi-
 rarunt, & sanctissimam viri famam fœ-
 dissimi criminis delatione contamina-
 re sunt aggressi, utque ruitura mendacia
 perjurio fulcirent, si fallerent, poenas
 ipsi sibi iudices rei dictarunt, & primus
 ignes, alter morbum fœdum, ultimus
 oculorum orbitatem imprecatus est,
 omnes à Cælitibus non furdus audien-
 di. Etenim etsi perfidiæ etiam juratæ
 nemo crederet, testisque maximus &
 unus omnium instar NARCISSI ipse
 esset NARCISSVS, execratus tamen
 hic vel suspicionem facinoris subduxit
 se, & silvarum exilio innocentem se
 damnauit. Mox tamen aliam in aduer-
 sarios sententiam cælum pronuntiavit.
 Primus enim ille cum omni familiâ
 igne testis nescio unde illapso exustus
 facem, ut innocentia pateret urbi, ac-
 cendit. Alter horrido morbo obsessus,
 uti à capite ad calcem usque sancti ni-
 hil, ita nihil sani habuit. Interea dum
 vindicem DEVM tuentur, timuere sibi
 oculi tertii testis, & sceleris poenitudine
 hic ductus, publicâ confessione perfidi-
 am & lacrimis damnauit, sed tot ac-
 tantis, quibus oculi effluerent, mitissi-
 mâ vindictâ, quod simul noxam elue-
 rent. Ita cæli patrocini defensu mu-
 neri suo ac loco est restitutus, vixitque
 NARCISSVS, quàm diu nullus flos
 alius vivit, C. & VI. annos. Ex *Euseb. l. 6.*

S. ERMELINDIS V. 29. Octob.

Eodem tempore thalamum ERMELINDIS & DEVS & DEI nunquam non rivalis mundus ambivere. Sed exhorruit recte infamem procum virgo, & duodennis sponsum sibi pulcherrimum e filius hominum CHRISTVM legit candidum eundem & rubicundum. At stultissima parentum vota generum mundum malebant; eamque ob rem, pro potestate, cogere filiam ad nuptias parabant. Hic vero illa generoso animum virginem professam capillos suos ipsa rescidit, hisque veluti vinculis iam expedita, mundo ne nubere, excessit mundo. Insecuti tamen castissima vestigia sunt gemini fratres iudemque veneris mancipia. Horum alter cum suam DEO sponsam etiam e templo raptam iret, monita ERMELINDIS a Tutelari Angelo suo, pudori fugam iterum consuluit, solaque deinceps vixit. Sed quid dico sola? quando caelo Paranymphe adfuerunt, castissimosque inter Hymenaeos ad sponsum suum abduxerunt. Neque vero mortuam etiam latere sponsam suam hic voluit. Caelestes iterum cantus splendorque, sed praecipue odor suavissimus mortalibus immortalem ERMELINDEM prodidit. Cur, nisi ut in odorem castitatis etiam tu curreres Mariane!

Ex Molino & Surio.

SS. ZE.

SS. ZENOBIVS ET ZENOBIA.

30. Octobris.

A Deste hæredipetæ filii & dilapidare
 (neque enim hoc jam vetabimus)
 patrimonia vestra à ZENOBIO nostro
 discite. Iste ubi hæreditatem paternam
 adiit, totam hanc in pauperes & ægros
 intra non multos dies effudit. Quid
 frontem contrahitis tam subito avari?
 an rectius poterat sua locare quàm
 celo, quò, quidquid accipiunt, fidæ
 pauperum manus ferunt? Sed & vi-
 ventis etiamnum manum munificam
 remunerare DEO placuit, quando
 arte medicandi tantâ imbuit, ut vel
 ad tactum ejus omnes passim morbi
 fugerent, ac deinde in patriâ urbe
 Agis pontificali pedo, palmâ denique
 gloriosâ ornavit. Hanc ille scilicet Ly-
 sia Proconsuli inter omnia tormenta
 victor extorsit. Et fortè ab equuleo
 pendens cassas tyranni minas despicie-
 bat, cum ZENOBII etiam soror ZE-
 NOBIA accurrit, & verò ex eodem
 tam forti sanguine se prognatam jacti-
 tans sociam Germano se junxit. Lysias
 utrumque in ferreum lectum injici &
 subjici ignem jussit. Sed hunc coelum
 mitiore rore facile temperavit. In for-
 nacem succensam posthæc abjecti iterû
 flammæ triumpharunt, Superis accla-
 mantibus & certos esse beatitatis jubē-
 tibus,

tibus. Meruere ergo laurum, quæ ut coronarentur, capita securi submiserunt. *Ex Metaphraße.*

S. WOLFGANGVS EPISC.

31. Octobris.

STellam parturire sibi mater WOLFGANGI videbatur. Non fefellit. WOLFGANGVM peperit, fidus, à quo omnis Bojaria illustrem se faterur. Natalium splendori jam inde à puero majorem lucem à bonis artibus, maximam deinde à virtute accendit. Hæc cum inter Herciniæ silvæ Ascetas aliquandiu latuisset, suis tandem se radiis prodidit, & præluere Bojis Ratisponæ iussa est. Agnovere in Præsule suo vitæ magistrum omnium ordinum homines. Virgines præcipuè Deo dicata, quas ille à vitæ, ad quam nunc etiam pronum est deficere, licentiâ, ad sanctiorem disciplinam faciliè omnes revocavit. Postea in desertos montes aufugit, struxitque sacellum miraculis etiamnum inelytum. Sed non potuit oculos effugere stella tam nobilis. Retractus WOLFGANGVS post longam absentiam pulchrius jam Ratisponensibus velut post tenebras luxit. Illud minimè tacendum. Henricum Bavarum postea Augustum educasse, illique Imperium tum in vitâ, tum à morte suâ prædixisse, nam ferunt Henrico

audiz

dor

31. OCT. *Vitæ Sanctorum.* 597

dormiēti WOLFGANGVM adstitisse,
& parieti gemina hæc verba (*Post Sex*)
inſcripſiſſe: experrectum illum mor-
tem primò in ſextum diem, poſt in ſextū
mensem, tum in annum ſextum
expectaſſe, ſed tunc pro morte Impe-
rium ſcilicet adiſſe. At WOLFGAN-
GVM, cūm aſſem omnem ſuum in
fratres (ut ipſe vocabat) pauperes par-
titus eſſet, calum ex ipſo templo D.
Othmari, qui & Episcopatus illi &
mortis vates fuit, ad ſe rapuit. Nec
injuriā terræ fecit, ſuum abſtulit,
ſtellam tulit. *Ex Suriō.*

NO